

ACK HÖR NI UNGA FLICKOR SOM NU OGIFTA GÅ

När som jag mig besinnar hur allt förändrar sig,
Då börjar mina tårar att rinna uppå mig.
Bäst glädjen står i blomstring i våra unga bröst
Så flyttas all vår glädje i sorgens kulna höst.

Jag längtade, som andra, att välja mig en vän,
Den tänkte jag väl älska, näst Gud i himmelen.
Men för att jag var trogen blef falskheten min lön,
Den skall en gång belönas, så sant Gud hör min bön.

Den vännen som jag älskade, den hafver jag nu mist
Och får nu sitta ensam som fogeln på sin qvist.
Jag tycker att mitt hjerta vill brista i mitt bröst,
Ty nu har från mig flyktat all glädje, hopp och tröst.

Låt människorna dömma och göra gäck af mig,
När dem så litet roar så låt dem roa sig,
Jag är en fattig flicka och lefver ensam här
Ja, ensam och förskjuten af den jag hade kär.

Jag hafver nu ej mera här någon glädjedag
Och icke heller något hvartill jag har behag.
När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt,
Då sitter jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

Skall jag nu gå och skämmas för alla som mig ser
Ty alla som mig känner de säkert åt mig ler. —
Se foglarne har nästen hvare de samla sig.
Men, stackars jag, har ingen som väntar uppå mig.

Olycklig var den stunden jag satte tro till dig,
Ty sen har all min glädje i sorg förvandlat sig.
Dock dig jag icke glömmer så länge hjertat slår
Och ej så länge jag här på jorden lefva får.

Tänk allt hvad jag fått lida, för att jag älskat dig,
Och nu finns ingen men'ska som kan ge tröst åt mig.
Så är att söka blommor på torra blomsterträd,
Och der som ej finns kärlek, der följer falskhet med.

Ren kärlek har jag burit från första stund till dig
Men du har varit falsk och otrogen emot mig.
Men Herren skall nog straffa den som otrogen är
Och den som sådan falskhet uti sitt hjerta bär.

Nu har jag ock fått veta, hur du beljugit mig
Fast än jag aldrig talat ett elakt ord om dig,
Men du har nog kamrater som vist kan hjälpa dig
Att sammandikta lögner och skicka dem till mig.

Kanhända dagen kommer då du får ångra dig
För allt hvad du gjort illa och orätt emot mig.
Jag vill dig aldrig skåda för mina ögon mer
Ty det i hjertat svider hvar gång som jag dig ser.

Så sök dig då en maka som bättre är än jag,
Och må dig lyckan följa in till din sista dag;
Men ett jag dig nu beder, om du vill lyda mig,
Gör aldrig mer så illa som du har gjort mot mig.

Om morgonen när solen går upp på himmelen,
Då börjar jag att tänka på dig, min falska vän;
Om qvällen när som andra begifva sig till ro,
Då önskar jag mig döden, och grafven till mitt bo.

Nu slutar jag att skrifva, adjö min vän så kär,
Jag vill ej längre lefva i sorger och besvär,
När jag ej här i tiden fick låf att bli din brud.
Farväl, vi träffas åter i himmelen, hos Gud.